

Lies Van Gasse

Lies Van Gasse komt nog eens op bezoek bij Oikos, waarvoor ze lange tijd zelf de gedichten selecteerde. Schrijfster en beeldend kunstenaar, beeldende gedichten, deze drie zelfs microscopisch. Een voorsmaakje uit haar nieuwe bundel Beestjes die in december bij Wereldbibliotheek zal verschijnen. — J. G.

Ik heb in mijn handen een heel klein doosje
met gaatjes om te ademen. Het doosje is klein.
Ik draag het doosje. Heel veel kleiner kan het niet.
Ik heb in het doosje, het kleine doosje
met gaten die niemand ziet
een jou, een jij, een heel erg kleintje.
Kleiner kan het niet.

Ik heb in de gaten dat in dat doosje
een jij zit die niemand ziet.
Die klein is, onhandig, heel traag ademt,
sterker kan het niet.

Ik ben niet sterk, want in mijn handen
en in mijn doosje draag ik niet.
Niet heel klein, niet heel ademend,
niets dat iemand ziet.
Ik heb iets gevonden in de bladeren,
iets dat niemand ziet:
een pauwenoog, plat als een vleugeltje.
In stille kasten past het niet.

Ik heb in deze vakjes
gezien wat niemand ziet:

hoe het zich oprolt,
tuurt tussen de planten
en enkel verte ziet.

Ik wil mij rollen,
mij heel lief rollen
in het gaas, zo onontpopt,

opgesloten, eeuwig,
gevouwen en voor niets.

Ik ben niet sterk, maar niet vertellen,
zelfs mijn doosje ziet dat niet.
Iemand anders kan niet schrijven:
lelijke letters, verkeerde volgorde,
stiften waar de dop vanaf is,
slecht geslepen potloden.
Samen bouwen we voor de beestjes,
een systeem, een circulatieplan:
opengesneden buizen, holle wc-rolletjes,
met zand opgevulde werelden vol geborgenheid,
de werkelijkheid van Vlinderonderzoekers bestanden:
ons, de beestjes, jullie.